

UITSPRAAK
SGIM 2019-09

Van

De Geschilleninstantie Mondzorg ex artikel 3 Reglement Geschilleninstantie Mondzorg d.d. 1 januari 2017, hierna te noemen het 'Reglement', van Stichting Geschilleninstantie Mondzorg;

Inzake

De geschilprocedure van A, wonende te B, hierna te noemen: 'klaagster', tegen zorgaanbieder C, tandarts te D, hierna te noemen 'verweerder'. Verweerder is via de klachtenregeling van de [beroepsorganisatie] aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

Verloop van de procedure

1. Klaagster heeft middels een schrijven d.d. 17 februari 2019 het geschil bij de Geschilleninstantie Mondzorg aanhangig gemaakt. Klaagster heeft op die datum tevens het door haar ingevulde geschilformulier ondertekend. De Geschilleninstantie Mondzorg heeft het door klaagster ingevulde geschilformulier op 17 februari 2019 ontvangen.
2. Het door klaagster verschuldigde griffiegeld heeft de Geschilleninstantie Mondzorg op 1 maart 2019 ontvangen.
3. Verweerder heeft op de klacht gereageerd middels een verweerschrift, namens hem ingediend op 26 april 2019.
4. Partijen zijn uitgenodigd voor een hoorzitting op 12 juli 2019.
5. De hoorzitting heeft op 12 juli 2019 plaatsgevonden te Bunnik. Klaagster is ter zitting verschenen, vergezeld door haar man. Ook verweerder is ter zitting verschenen.

Het geschil

Het geschil betreft, zakelijk weergegeven, het verwijt dat verweerder tandheelkundig niet goed heeft gehandeld, meer in het bijzonder dat (i) verweerder klaagster niet tijdig heeft verwezen naar een parodontoloog gelet op de status van haar tandvlees en (ii) verweerder bij klaagster een implantaat heeft geplaatst terwijl dat, gelet op de staat van het tandvlees van klaagster, niet mogelijk was.

Klaagster stelt dat het haar bekend was dat zij parodontitis (ernstige tandvleesontsteking) heeft en dat de mondhygiëniste van verweerder dat heeft geprobeerd te behandelen. Klaagster geeft te kennen dat verweerder haar echter niet duidelijk heeft gemaakt hoe ernstig de tandvleesontsteking was. Klaagster stelt dat verweerder haar eerder naar een parodontoloog had moeten verwijzen, gezien de ernst van de ontsteking.

Voorts heeft verweerder, zo geeft klaagster te kennen, bij haar in november 2017 een implantaat geplaatst. Volgens klaagster had verweerder dat implantaat niet mogen plaatsen, gelet op de

parodontitis, en is het implantaat door het gebrek aan voldoende kaakbot niet goed geplaatst. Klaagster stelt dat zij, indien zij voor het plaatsen van het implantaat op de hoogte was geweest van de daarmee samenhangende risico's vanwege de staat van haar tandvlees, het implantaat niet had laten plaatsen. Klaagster meent dan ook dat verweerder onverantwoord en slecht werk heeft afgeleverd.

Klaagster verlangt een uitspraak over de gegrondheid van het geschil. Klaagster vordert voorts vergoeding van de door haar geleden schade, te weten de kosten voor het zetten van het implantaat.

Het verweer

Verweerder voert, zakelijk weergegeven, het navolgende verweer.

Verweerder heeft op 13 november 2017 bij klaagster een implantaat geplaatst, omdat het aanwezige element 16 veel last gaf en verwijderd moest worden. Tot die datum had verweerder, zo stelt hij, getracht zoveel mogelijk tijd te 'rekken' met eenvoudige middelen, in afwachting van verbetering van het parodontium van klaagster. In overleg met klaagster wenste verweerder immers meer ingrijpende behandelingen uitsluitend te verrichten wanneer de mond gezonder zou zijn, dit mede gelet op de slechte staat van het tandvlees van klaagster op dat moment.

Omdat element 16 na verloop van tijd meer last begon te geven, vond verweerder dat hij niet langer kon wachten, waarna hij met klaagster heeft overlegd over de mogelijke opties. Het advies van verweerder was om over te gaan tot het plaatsen van een implantaat ter vervanging van element 16, hetgeen ook diende om het verkorte tandboogprincipe in stand te houden. Volgens verweerder waren de omstandigheden voor het plaatsen van het implantaat nog steeds niet optimaal, maar was klaagster na veelvuldig aandringen al wel gestopt met roken. Daarbij wilde verweerder al het mogelijke doen om aan de wens van klaagster om geen uitneembare constructies te maken, tegemoet te komen.

Volgens verweerder heeft hij naar eer en geweten behandeld en geadviseerd en heeft hij lege artis gehandeld. Het door hem geplaatste implantaat staat voldoende vast en er is geen sprake van ontstekingsverschijnselen. Het implantaat is volgens verweerder weliswaar kort, maar dit wordt ruimschoots gecompenseerd door de grote diameter van het implantaat. Bovendien was het plaatsen van het implantaat, ondanks het gebrek aan ideale omstandigheden, geboden daar er anders na de extractie-genezing niet voldoende bot zou overblijven voor het implanteren.

Tot slot voert verweerder aan dat hij heeft willen voorkomen dat klaagster hoge kosten zou hebben door herhaling van zetten wat betreft de parodontale behandelingen. Door verweerder is niet voorgesteld dat klaagster naar de parodontoloog zou gaan, omdat de ervaring leert dat de staat van het tandvlees door de mondhygiëniste van verweerder goed kan worden behandeld en dat het – mede gelet op het feit dat klaagster rookte – niet in de rede lag voor dat doel klaagster te verwijzen.

Verweerder concludeert dan ook dat de klacht ongegrond moet worden verklaard.

De beoordeling

Bevoegdheid Geschilleninstantie Mondzorg

De Geschilleninstantie Mondzorg is op grond van artikel 3 Reglement bevoegd om uitspraak te doen over een geschil dat is ingediend tegen een zorgaanbieder die bij de Geschilleninstantie Mondzorg is

aangesloten. Zorgaanbieders die aangesloten zijn bij de klachtenregeling van de ANT, KNMT, NVM of ONT zijn tevens aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg en vallen derhalve onder de werkingssfeer van het Reglement (artikel 2 Reglement).

De Geschilleninstantie Mondzorg stelt vast dat verweerder aangesloten is bij de klachtenregeling van de [beroepsorganisatie]. Dit houdt in dat verweerder via deze klachtenregeling is aangesloten bij de Geschilleninstantie Mondzorg. De Geschilleninstantie Mondzorg acht zich dan ook bevoegd om met inachtneming van het bepaalde in het Reglement uitspraak te doen over het geschil.

Ontvankelijkheid

De Geschillencommissie Mondzorg overweegt dat het geschil betrekking heeft op ongenoegen als bedoeld in artikel 1 van het Reglement. Klaagster heeft dit ongenoegen als klacht eerst voorgelegd aan de [beroepsorganisatie] en partijen zijn niet tot een oplossing gekomen.

Het griffiegeld is binnen de daarvoor gestelde termijn door klaagster voldaan. De Geschilleninstantie Mondzorg verklaart het geschil ontvankelijk.

Inhoudelijke beoordeling

De Geschilleninstantie Mondzorg stelt op basis van het dossier en het verhandelde ter zitting vast dat bij klaagster door verweerder op 13 november 2017 een implantaat is geplaatst ter vervanging van element 16. Klaagster heeft daaromtrent het standpunt ingenomen dat het plaatsen van het implantaat tandheelkundig onjuist is geweest vanwege de staat van haar tandvles en bovendien dat zij eerder naar een parodontoloog had moeten worden verwezen. Verweerder stelt dat hij door het plaatsen van het implantaat juist heeft gehandeld en dat hem geen verwijt treft dat hij klaagster niet naar een parodontoloog heeft verwezen.

De Geschilleninstantie Mondzorg overweegt als volgt.

De Geschilleninstantie Mondzorg is van oordeel dat aan het dossier en het verhandelde tijdens de hoorzitting op 12 juli 2019 niet kan worden ontleend dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld, in die zin dat verweerder is getreden buiten wat van hem als redelijk handelend tandarts verwacht kon worden.

Op basis van de in het dossier aanwezige informatie is de Geschilleninstantie Mondzorg van oordeel dat het, gelet op de staat en conditie van het tandvles en het feit dat klaagster lange tijd heeft gerookt, niet onlogisch is dat verweerder klaagster niet heeft verwezen naar een parodontoloog. Daar komt bij dat uit het dossier volgt dat klaagster bekend was met het feit dat zij leed aan een tandvlesontsteking, dat de staat van haar tandvles met haar is besproken en dat zij op regelmatige basis de mondhygiëniste van verweerder bezocht. Tevens was klaagster, zo overweegt de Geschilleninstantie Mondzorg, op de hoogte van het te verwachten botverlies na het verwijderen van de kies en de omstandigheid dat het botverlies mogelijk beperkt kon blijven door het plaatsen van een implantaat. Pas kort voor het plaatsen van het implantaat heeft klaagster medegedeeld dat zij was gestopt met roken, waardoor het op dat moment alles overziend niet onbegrijpelijk was de behandeling van tandvles niet door een ander te laten verrichten.

Het is de Geschilleninstantie Mondzorg voorts niet gebleken dat verweerder anders had moeten handelen dan hij heeft gedaan bij het plaatsen van het implantaat. Uit het dossier blijkt dat verweerder op 26 april 2017 met klaagster had besproken dat een immmediaat implantaat de beste

oplossing was ter vervanging van element 16, waarna op 10 juli 2017 volgens de patiëntenkaart uitgebreid is gesproken over de situatie van het gebit van klaagster en over het feit dat botverlies plaatsvindt. Daaruit en uit hetgeen is verhandeld tijdens de hoorzitting op 12 juli 2019 volgt dat daadwerkelijk met klaagster is besproken dat een implantaat de beste oplossing was en wat de consequenties van het plaatsen van het implantaat waren en dat, naar het oordeel van de Geschilleninstantie Mondzorg, het plaatsen van het implantaat, ondanks het gebrek aan ideale omstandigheden, niet onlogisch was gelet op het botverlies. De Geschilleninstantie Mondzorg is dan ook van oordeel dat verweerder in een niet-optimale situatie heeft gehandeld zoals van hem verwacht mocht worden. Ook uit het bevindingenrapport d.d. 12 december 2018 van de onafhankelijk deskundige E kan niet worden opgemaakt dat vaststaat dat verweerder anders had moeten handelen en welke behandeling dan aangewezen was geweest. Gelet op dit alles is het de Geschilleninstantie Mondzorg niet gebleken dat verweerder een ondeugdelijke behandeling heeft uitgevoerd.

Nu de klacht op inhoudelijke gronden is afgewezen, is toewijzing van de gevorderde schadevergoeding niet aan de orde.

Uitspraak

De Geschilleninstantie Mondzorg oordeelt dat de klacht ongegrond is.

Namens de Geschilleninstantie Mondzorg,
Bunnik, 12 juli 2019